

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **Mirko Möllen**, advokát
sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo,
insolvenční správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft
sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková Republika Německo,

zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem
sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti

žalovanému: **Specializovaný finanční úřad**
sídlem nábrž. Kpt. Jaroše 1000/7, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 29. 6. 2015,
čj. 130585/15/4000-50711-105365

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal prohlášení nicotnosti, *in eventum* zrušení rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále též „žalovaný“) ze dne 29. 6. 2015,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

čj. 130585/15/4000-50711-105365 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byla s odkazem na § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), zamítnuta námitka žalobce proti vyrozumění o převedení přeplatku, vydanému Specializovaným finančním úřadem dne 10. 2. 2015 pod čj. 34232/15/4000-50711-208880 (dále jen „**Vyrozumění o převedení přeplatku**“), s odkazem na § 154 odst. 5 daňového řádu. Vyrozuměním byl žalobce informován o tom, že žalovaný převedl přeplatek žalobce na dani silniční ve výši 8 299 Kč na úhradu nedoplatku žalobce na DPH ve výši 113 972 847,68 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že ve věci námitky nicotnosti Vyrozumění o převedení přeplatku postupoval podle § 105 daňového řádu, ačkoli nicotnost ve smyslu tohoto ustanovení lze prohlásit pouze u takových písemností, které mají povahu rozhodnutí. Doplnil, že otázkou nicotnosti Vyrozumění o převedení přeplatku se zabývalo Odvolací finanční ředitelství, které připsal ze dne 15. 5. 2015, čj. 14315/15/5100-41452/711717 (dále též „**Vyrozumění o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti**“), vyrozumělo žalobce o odložení podnětu na prohlášení nicotnosti rozhodnutí, neboť předmětné Vyrozumění o převedení přeplatku nesplňuje podmínky nicotnosti dle daňového řádu.
3. Žalovaný dále odmítl, že by bylo Vyrozumění o převedení přeplatku nepřezkoumatelné. Doplnil, že daňový řád nestanoví formu ani obsah vyrozumění o převedení přeplatku, jeho smyslem je pouhá deklarace úkonu správce daně, k němuž je povinen podle § 154 odst. 2 daňového řádu. Zdůraznil, že z Vyrozumění o převedení přeplatku je zřejmé, na jaký druh daně je přeplatek převáděn – je tedy označen osobní daňový účet, z něhož se přeplatek převádí, i osobní daňový účet, na němž je evidován přeplatkem hrazený nedoplatek. Daňový řád přitom podle žalovaného neukládá specifikovat zdaňovací období nebo konkretizovat příslušenství. Podle žalovaného to není třeba i s ohledem na skutečnost, že převod přeplatku je způsobem úhrady daně podle § 163 odst. 3 písm. d) daňového řádu, pro který platí pravidla pro pořadí úhrady daně ve smyslu § 152 daňového řádu. Z vyrozumění je přitom podle žalovaného zřejmá úhrnná výše nedoplatku na dani z přidané hodnoty, který je přeplatkem hrazen. Žalovaný dále v návaznosti na uvedené provedl rovněž rozbor výše nedoplatku evidovaného na osobním daňovém účtu s tím, že tak činí „*nad rámec svých povinností*“.
4. K argumentaci žalobce poukazující na řízení o posečkání daně žalovaný shrnul, že řízení ve věci posečkání daně za zdaňovací období červenec 2014 bylo zahájeno podáním žádosti dne 21. 8. 2014, která však nebyla dostatečně odůvodněna a nebyly doloženy podklady požadované správcem daně včetně odpovídajícího majetkového zajištění pro případ povolení posečkání, přičemž nezbytné informace nebyly seznatelné ani z obsahu daňového spisu. Především z těchto důvodů pak byla předmětná žádost podle žalovaného rozhodnutím ze dne 16. 9. 2014, čj. 196498/14-4000-27801-208880 (dále jen „**Rozhodnutí o nepovolení posečkání**“), zamítnuta. Ze stejných důvodů pak nebylo podle žalovaného přistoupeno k povolení posečkání z moci úřední. Žalovaný s odkazem na doktrinní závěry konstatoval, že na povolení posečkání není právní nárok, správce daně je vázán obsahem návrhu daňového subjektu, přičemž samotné rozhodování je výsledkem správního uvážení.

5. Žalovaný se pak z důvodů popsaných v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neztotožnil s námitkou poukazující na to, že jeho kroky směřují k ukončení podnikatelské činnosti žalobce.
6. Námitku nezákonnosti postupu při převedení přeplatku žalovaný označil za nekonkrétní s tím, že je pouze proveden výčet ustanovení daňového řádu, aniž by bylo jejich porušení konkretizováno. Žalovaný uvedl, že postupoval při vydání Vyrozumění o převedení přeplatku v souladu s těmito ustanoveními.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě rekapituloval, že je insolvenčním správcem dlužníka – společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, která je zahraniční právnickou osobou podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky – odštěpného závodu dle nového občanského zákoníku – VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, organizační složka, se sídlem Pražská 636, Dolní Břežany. V podané žalobě posléze vznesl celkem 6 žalobních bodů.
8. V rámci **prvního okruhu žalobních bodů** žalobce namítal, že odštěpný závod nemůže být z důvodu nedostatku právní subjektivity nositelem práv a povinností, nemůže mu náležet například vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení (nedostatek procesní subjektivity). Tento závěr podle žalobce podporuje jím označená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu a odborná literatura. Vyrozumění o převedení přeplatku směřuje podle žalobce vůči někomu, kdo nemá právní subjektivitu a způsobilost být účastníkem řízení, neboť odštěpný závod nelze v tomto konkrétním případě označit za nositele daňových povinností vůči správci daně. Jakýkoli správní akt vydaný ve vztahu k odštěpnému závodu je podle žalobce neexistující, nulitní. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že označení daňového subjektu ve Vyrozumění o převedení přeplatku je naprosto zmatečné, neboť je jako daňový subjekt označena mateřská společnost i odštěpný závod. Z uvedeného je podle žalobce zcela zjevné, že žalovaný jako daňový subjekt označuje a eviduje odštěpný závod, což je z hlediska právní subjektivity nemožné. O tom, koho žalovaný skutečně považoval za daňový subjekt, podle žalobce rovněž svědčí žalobcem označené protokoly správce daně. Žalovaný podle žalobce nekomunikoval se zahraniční právnickou osobou přímo, čímž jí znemožnil postupovat podle § 21 odst. 3 daňového řádu. Žalobce v tomto směru poukázal na okolnosti související s registrací a přeregistrací žalobce, včetně registrace provedené celními orgány.
9. Žalobce dále namítl (**druhý žalobní bod**), že žalovaný nebyl věcně a místně příslušný k vydání Vyrozumění o převedení přeplatku. V této souvislosti žalobce odkázal na § 11 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o Finanční správě**“) s tím, že dle jeho názoru je příslušným Finanční úřad pro hl. m. Prahu podle § 12 téhož zákona.
10. V rámci **třetího žalobního bodu** žalobce namítl, že z Vyrozumění o převedení přeplatku rozhodnutí ani z Napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda byla podepsána k tomu oprávněnými osobami. V této souvislosti žalobce odkazoval na organizační řád a strukturu Finanční správy ČR. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu podle žalobce nezákonné či dokonce nicotné.
11. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce namítal, že žalovaný nezákonně posoudil část námitek jako podnět k prohlášení nicotnosti a v souladu s § 105 odst. 1 daňového řádu

podnět postoupil Odvolacímu finančnímu ředitelství, které Vyrozuměním o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti daný podnět odložilo. Zamítnutím námitky proti Vyrozumění o převedení přeplatku žalovaný podle žalobce potvrdil, že námitka byla v daném případě přípustným opravným prostředkem, čímž však žalovaný současně potvrdil, že Vyrozumění o převedení přeplatku není rozhodnutím, u něhož by připadalo v úvahu prohlášení jeho nicotnosti. Žalovaný byl podle žalobce o celé námitce povinen rozhodnout sám a nikoli část námitky postupovat jako podnět k prohlášení nicotnosti nadřízenému orgánu. Uvedeným postupem žalovaný porušil zásadu zákonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 159 daňového řádu, podle kterého je povinen o námitce rozhodnout ten správce daně, který předmětný úkon při placení daně provedl. Žalovaný o námitce v tomto rozsahu nerozhodl a nadto rozhodnutí o ní delegoval na nepřislušný orgán.

12. Pod **pátým žalobním bodem** žalobce poukazoval na způsob vypořádání jeho námitky v části, v níž žalobce namítal, že žalovaný měl v rámci zásady šetření práv daňového subjektu přistoupit k posečkání daně či jejímu rozložení do splátek, přičemž doplnil, že vedení insolvenčního řízení samo o sobě dostatečně prokazuje, v jakém stavu se momentálně podnikání žalobce nachází.
13. Konečně v rámci **šestého žalobního bodu** žalobce poukázal na tu pasáž námitek, jimiž brojil proti nedostatečnému odůvodnění Vyrozumění o převedení přeplatku s tím, že z něj není zřejmé, k jakým obdobím se dlužná částka na DPH vztahuje, přičemž není ani zřejmé, zda je daná částka uvedena správně. Namítl, že s ohledem na zásady vyjádřené v § 6 odst. 2 a 4 daňového řádu je zcela legitimním požadavek, aby byl přesně obeznámen s tím, na jaký nedoplatek jsou jeho finanční prostředky převáděny. Uvedl-li žalovaný rozpis nedoplatku v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, žalobce namítl, že tento rozpis měl být obsažen již ve Vyrozumění o převedení přeplatku, přičemž žalovaný podle žalobce nemohl rozpisem nedoplatku v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zhojit nezákonnost vyrozumění.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 7. 2016 k námitkám vzneseným v rámci **prvního žalobního bodu** uvedl, že daňovým subjektem je pouze zahraniční právnická osoba, proto je jako příjemce rozhodnutí nutné vždy uvést zahraniční právnickou osobu a nikoli její odštěpný závod, což také žalovaný podle svého přesvědčení v Napadeném rozhodnutí i ve Vyrozumění o převedení přeplatku učinil. Žalovaným uvedené označení daňového subjektu je podle něho zcela v pořádku, přičemž je podle něho zcela irrelevantní, „*jestli je užito v nadpisu organizační složka nebo odštěpný závod*“. Rozhodnutí podle žalovaného netrpí žalobcem uvedenou vadou, tedy že byla vydána vůči osobě, která nedisponuje právní subjektivitou. Daňový subjekt je podle žalovaného jednoznačně identifikován svým názvem, adresou sídla, daňovým identifikačním číslem, které bylo zahraniční právnické osobě přiděleno, a také určením organizační složky zahraniční právnické osoby. Podle žalovaného je tak zcela jednoznačné, vůči komu byla rozhodnutí vydána, a nemůže tak být na základě toho vyvozována nicotnost. Jako daňový subjekt je tedy podle žalovaného uvedena zahraniční právnická osoba, která má právní subjektivitu, včetně označení její organizační složky, jejímž prostřednictvím na území České republiky vykonává podnikatelskou činnost. Žalovaný doplnil, že otázka nicotnosti byla žalobcem namítána opakovaně v jeho podáních ve vztahu k různým písemnostem a postupům žalovaného, přičemž Odvolací finanční ředitelství podněty na prohlášení nicotnosti v cca

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

60 obdobných případech odložilo. K námitkám nedostatků v registraci daňového subjektu pak žalovaný konstatoval, že mu není zřejmé, co žalobce uvedenými námitkami sleduje, když je v registru plátců DPH správně označen jako zahraniční právnická osoba. K poukazům na označení daňového subjektu v jiných písemnostech správce daně žalovaný zdůraznil předmět nyní posuzované věci s tím, že označení v žalobcem uvedených protokolech není pro nyní posuzovanou věc relevantní. Nesouhlasil s tím, že by považoval (či že by v tom neměl jasno, jak tvrdí žalobce) odštěpný závod za plátcovu pokladnu pro účely DPH, a zdůraznil, že za daňový subjekt považoval vždy zahraniční právnickou osobu. Ani zbývající námitky týkající se registrace nepovažoval žalovaný za způsobilé založit nicotnost rozhodnutí.

15. K námitkám vzneseným **v rámci druhého žalobního bodu** žalovaný poznamenal, že žalobce je vybraným subjektem v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) zákona o Finanční správě. Vybraným subjektem je přitom právnická osoba (ať zahraniční či nikoli), která dosáhne stanoveného obrátu. Žalovaný tak byl v posuzovaném případě podle svého přesvědčení věcně příslušný.
16. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že Vyrozumění o převedení přeplatku bylo podepsáno J. J., vedoucí oddělení správy osobních daňových účtů I. v souladu s čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 1. 2015, a čl. 3 písm. c) a čl. 26 písm. a) Podpisového řádu Specializovaného finančního úřadu a jeho územních pracovišť, účinného ke dni vydání vyrozumění. Doplnil, že i pokud by však Vyrozumění o převedení přeplatku bylo podepsáno úřední osobou k tomu nepověřenou, nezatěžoval by tento nedostatek vyrozumění vadou nicotnosti. Napadené rozhodnutí pak podle žalovaného podepsala Ing. M. P., ředitelka odboru správy platebních povinností, a to v souladu s čl. 24 odst. 1 písm. g) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 5. 2015, a čl. 22 odst. 1 písm. q) Podpisového řádu Specializovaného finančního úřadu a jeho územních pracovišť, účinného ke dni vydání Napadeného rozhodnutí.
17. K námitkám vzneseným **pod čtvrtým žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že v námitce proti Vyrozumění o převedení přeplatku byla namítána nicotnost tohoto úkonu, přičemž žalovaný byl povinen se s tímto podnětem na prohlášení nicotnosti zabývat, a proto jej standardně postoupil Odvolacímu finančnímu ředitelství, které podnět neshledalo oprávněným a žalobce o tom zpraveno Vyrozuměním o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti. O samotné námitce pak žalovaný rozhodnul podle § 159 odst. 3 daňového řádu. Tím, že se podnětem k prohlášení nicotnosti zabýval nadřízený správce daně, nemohl být žalobce podle žalovaného zkrácen na svých právech.
18. K námitkám týkajícím se posečkání daně (**pátý žalobní bod**) žalovaný poukázal na odůvodnění Rozhodnutí o nepovolení posečkání a popsal průběh řízení o žádosti o povolení posečkání včetně navazujícího soudního přezkumu. Zdůraznil, že insolvenční řízení nebylo do vydání Rozhodnutí o nepovolení posečkání zahájeno. Žalovaný tak nemohl předjímat, že podnikání žalobce směřuje k insolvenčnímu řízení. Ani samotná existence skutečností, které mají za následek zahájení insolvenčního řízení, však podle žalovaného nezakládá důvod pro posečkání dlužné částky.
19. K námitkám vzneseným **v rámci šestého žalobního bodu** týkajícím se podle žalobce nedostatečného odůvodnění Vyrozumění o převedení přeplatku žalovaný uvedl, že daňový řád nestanoví formu ani obsah takového vyrozumění. Jeho smyslem je podle žalovaného

pouhá deklarace úkonu správce daně, k němuž je povinen podle § 154 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný v tomto směru zopakoval argumenty uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a podotknul, že pokud měl žalobce potřebu přesně specifikovat, na jaký nedoplatek byl přeplatek převeden, mohl v této věci v souladu se zásadou spolupráce podle § 6 odst. 2 daňového řádu kontaktovat žalovaného, který by mu požadované informace poskytl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili. Soud nepřistoupil k provedení žalobcem navrhovaných důkazů při jednání, neboť by jejich provedení na závěrech soudu nemohlo v posuzované věci ničeho změnit, přičemž všechny pro posouzení věci rozhodné podklady byly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
21. Městský soud v Praze předesílá, že v rámci zkoumání podmínek řízení posuzoval, zda lze Napadené rozhodnutí považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a to se zřetelem k tomu, že jím byla zamítnuta námitka proti Vyrozumění o převedení přeplatku vydanému podle § 154 odst. 5 daňového řádu. V této souvislosti nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud v minulosti uzavřel, že přestože vyrozumění o převedení přeplatku podle § 154 odst. 5 daňového řádu není rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a jako takové je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., lze soudní ochranu proti tomuto postupu správce daně poskytnout na základě žaloby proti rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 2 daňového řádu nebo proti rozhodnutí o námitkách podle § 159 odst. 3 téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, čj. 4 Afs 119/2017 - 106, publ. pod č. 3644/2017 Sb. NSS). V nyní posuzované věci žalobce brojí právě proti rozhodnutí o námitce proti takovému vyrozumění vydanému podle § 159 odst. 3 daňového řádu. Toto rozhodnutí je tak třeba v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem rozhodnutím správního orgánu, jež je způsobilé být předmětem přezkumu v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s.
22. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci **prvního žalobního bodu** namítal možnou nicotnost Napadeného rozhodnutí a Vyrozumění o převedení přeplatku záležející v tom, že žalovaný jednal s odštěpným závodem, který nemá právní subjektivitu a procesní způsobilost.
23. Zdejší soud shrnuje, že žalobce v tomto směru namítal, že odštěpný závod nemůže být z důvodu nedostatku právní subjektivity nositelem práv a povinností a nemá ani procesní subjektivitu. Vyrozumění o převedení přeplatku směřuje podle žalobce vůči někomu, kdo nemá právní subjektivitu a způsobilost být účastníkem řízení, neboť odštěpný závod nelze v tomto konkrétním případě označit za nositele daňových povinností vůči správci daně. Jakýkoli správní akt vydaný ve vztahu k odštěpnému závodu je podle žalobce neexistující, nulitní. Označení daňového subjektu ve Vyrozumění o převedení přeplatku je podle žalobce zmatečné, neboť je jako daňový subjekt označena mateřská společnost i odštěpný závod. Žalobce současně namítal, že je zcela zjevné, že žalovaný jako daňový subjekt označuje a eviduje odštěpný závod, což je z hlediska právní subjektivity nemožné. O tom,

koho žalovaný skutečně považoval za daňový subjekt, podle žalobce rovněž svědčí žalobcem označené protokoly správce daně. Žalovaný podle žalobce nekomunikoval se zahraniční právnickou osobou přímo, čímž jí znemožnil postupovat podle § 21 odst. 3 daňového řádu. Žalobce v tomto směru rovněž poukazoval na okolnosti související s registrací a přeregistrací žalobce, včetně registrace provedené celními orgány.

24. Městský soud v Praze v této souvislosti především připomíná, že konkrétní důvody zakládající nicotnost rozhodnutí vydaného při správě daní jsou upraveny v § 105 daňového řádu. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení přitom platí, že *„nicotné je rozhodnutí, pokud*

a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný,

b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo

c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně“.

25. Již z uvedeného je tedy zřejmé, že nicotnost rozhodnutí způsobují jen ty nezávažnější vady rozhodnutí (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, čj. 5 Afs 75/2007 - 161).

26. Nejvyšší správní soud přitom v tomto směru ustáleně judikuje, že ani tehdy, je-li rozhodnutí zatíženo vadami spočívajícími v nesprávném označení příjemce rozhodnutí, nemusí takový nedostatek nutně vyústit v nicotnost tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 19. 3. 2015, čj. 4 As 218/2014 - 58), dle nichž i za předpokladu, že by příjemce rozhodnutí, tj. nositel daňových povinností, byl označen nesprávně, případně by byl jako příjemce rozhodnutí označen nesprávný subjekt, nemohla by tato skutečnost sama o sobě vést ve všech případech bez dalšího k nicotnosti daňového rozhodnutí. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, čj. 9 Afs 289/2015 - 80, v jehož odůvodnění vyslovil, že *„vada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze“.*

27. Pokud jde o subjektivitu organizační jednotky (odštěpného závodu), zdejší soud především zdůrazňuje, že daňovým subjektem může být právnická osoba, přičemž za právnickou osobu nelze považovat její organizační složku (odštěpný závod).

28. V této souvislosti je třeba poukázat na § 502 občanského zákoníku, podle kterého je obchodním závodem organizovaný soubor jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti. Má se za to, že závod tvoří vše, co zpravidla slouží k jeho provozu.

29. Dle § 503 občanského zákoníku pak platí, že pobočkou je část závodu, přičemž je-li pobočka zapsána do obchodního rejstříku, jedná se o odštěpný závod; to platí i o jiné organizační složce, pokud o ní jiný právní předpis stanoví, že se zapíše do obchodního rejstříku.

30. Platí tedy, že organizační složka je pouze určitou částí obchodního závodu podnikatele. Organizační složka obchodního závodu tak nemá právní osobnost. Odštěpným závodem je pak jen taková organizační složka, která je zapsána v obchodním rejstříku. Užívá-li se tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pojmu „organizační složka“, lze jím rozumět vedle jiných druhů organizačních složek také odštěpný závod.

31. Městský soud v Praze dále doplňuje, že daňový řád přiznává v některých případech organizační složce zahraniční právnické osoby určitá procesní práva (srov. například § 21, § 24 odst. 3 a 6, § 45 odst. 1 daňového řádu). Tímto ji vyjímá z rámce osob bez právní subjektivity a procesní způsobilosti, kam ji naopak začleňuje civilní právo a navazující judikatorní závěry soudů, které na podporu své argumentace žalobce označil. Rovněž některé hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení, přičemž ji v některých případech staví do pozice daňového subjektu, osoby zúčastněné na správě daní. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, čj. 8 Afs 179/2015 - 47, dle nichž *„v daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stále provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny)“*.
32. Městský soud v Praze vycházel z toho, kdo byl v nyní posuzované věci zamýšleným příjemcem Napadeného rozhodnutí a Vyrozumění o převedení přeplatku, přičemž zohlednil, že náležitosti rozhodnutí dle daňového řádu jsou uvedeny v § 102 odst. 1 daňového řádu. Jednou ze základních náležitostí rozhodnutí je přitom zcela jistě i označení příjemce takového rozhodnutí ve smyslu písm. c) naposledy uvedeného ustanovení. Právnickou osobu je nutno označit prostřednictvím uvedení jejího obchodního jména, právní formy, sídla a daňového identifikačního čísla.
33. Dle zdejšího soudu je v nyní posuzované věci zřejmé, že daňovým subjektem a tedy příjemcem Napadeného rozhodnutí žalovaného byla zahraniční osoba, nikoli její odštěpný závod. Jako příjemce rozhodnutí musela být tedy označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, a to včetně nezbytných údajů, které slouží k její identifikaci. Shodný závěr přitom platí i ve vztahu k identifikaci daňového subjektu ve Vyrozumění o převedení přeplatku.
34. Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil, že v záhlaví Napadeného rozhodnutí i v záhlaví Vyrozumění o převedení přeplatku byl příjemce označen přesným názvem, resp. obchodním jménem a adresou sídla ve Spolkové republice Německo. Teprve po této identifikaci následuje v záhlaví označení organizační složky, jejímž prostřednictvím zahraniční osoba působí v České republice. Z uvedeného doplňujícího údaje přitom nelze podle přesvědčení zdejšího soudu dovodit, že by orgány Finanční správy ČR za daňový subjekt považovaly toliko organizační složku. Následuje-li v obou případech po slovech „daňový subjekt“ označení zahraniční osoby, nezavdává to podle zdejšího soudu jakoukoli pochybnost, že je za daňový subjekt považována právě tato osoba, a to i tehdy, je-li toto označení následně níže doplněno o identifikaci organizační složky.
35. Městský soud v Praze tak nemohl se žalobcem souhlasit v tom, že by bylo Napadené rozhodnutí v této věci nicotné, resp. že by bylo shodnou vadou spočívající v označení daňového subjektu zatíženo i Vyrozumění o převedení přeplatku, ani s tím, že by byly tyto akty z popsanych důvodů zatíženy vadou nezákonnosti jen proto, že v nich orgány Finanční správy ČR uvedly doplňující údaj týkající se organizační složky. Tento doplňující údaj totiž ve světle shora reprodukovanych judikatorních závěrů nijak nesnižuje jednoznačnost identifikace daňového subjektu, popř. příjemce rozhodnutí. Městský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v Praze v daném případě nepochyboval, že orgány Finanční správy ČR řádně komunikovaly se zahraniční osobou a Vyrozumění o převedení přeplatku i Napadené rozhodnutí byla vydána právě ve vztahu k zahraniční osobě. Nelze tak souhlasit s žalobcem, že by bylo Napadené rozhodnutí a jemu předcházející Vyrozumění o převedení přeplatku z popsanych důvodů v tomto ohledu zmatečné.

36. Městský soud v Praze přitom pro úplnost podotýká, že obsahově shodným námitkám, kterými žalobce poukazoval na obdobné jím tvrzené vady jiných rozhodnutí žalovaného, zdejší soud ze shodných důvodů ve své rozhodovací praxi opakovaně nevyhověl. V tomto směru odkazuje soud např. na svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2018, čj. 9 Af 41/2016 - 86, či rozsudek ze dne 30. 1. 2017, čj. 3 Af 12/2015 - 106, s tím, že kasační stížnost žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2018, čj. 9 Afs 69/2017 - 74.
37. Soud pro úplnost uvádí, že výše uvedené závěry obdobně platí i k žalobcem tvrzeným okolnostem stran registrace k dani, když z rozhodnutí o registraci ze dne 9. 3. 2012, čj. 3094/12/013320108387, konkrétně již z označení uvedeném v záhlaví tohoto rozhodnutí, je dle přesvědčení zdejšího soudu zřejmé, že jeho příjemcem byla zahraniční osoba, nikoli odštěpný závod. Jako daňový subjekt je tedy evidována zahraniční osoba, které náleží DIČ. Městský soud v Praze přitom podotýká, že nesprávně uvedené sídlo zahraniční osoby nemá v dané věci za následek nezákonnost rozhodnutí. Pokud jde o uvedení údaje DIČ, soud pro stručnost poukazuje na závěry vyslovené v bodech 47 – 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2018, čj. 9 Afs 69/2017 - 74, které lze obdobně aplikovat i v nyní posuzované věci. Z nich potom jednoznačně plyne, že ani tato okolnost nesvědčí pro nicotnost nebo nezákonnost Napadeného rozhodnutí. Nadto je nutné uvést, že pokud žalobce shledal nějaké vady rozhodnutí vydaného v řízení o registraci, měl možnost proti rozhodnutí podat odvolání, a pokud by mu nebylo vyhověno, mohl se domáhat přezkoumání rozhodnutí soudem. Pokud tak neučinil, nemůže usilovat o zhojení nedostatku v nyní probíhajícím řízení. S poukazem na závěry vyslovené v bodě 41 shora označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze uzavřít, že ze žalobcem tvrzených okolností stran registrace, popř. jiných úkonů žalovaného směřovaných vůči žalobci, není zjevné, jak tyto skutečnosti ovlivnily zákonnost Napadeného rozhodnutí, a lze je tedy považovat toliko za dokreslující argumentaci k námitce poukazující na jednání žalovaného s procesně nezpůsobilým odštěpným závodem, kterou soud neshledal ze shora uvedených důvodů opodstatněnou.
38. Městský soud v Praze pak nad rámec uvedeného podotýká, že odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 As 25/2013 - 46, není pro účely posuzované věci případný, neboť se týká věci, v níž se namísto nedostatku označení příjemce rozhodnutí jednalo o situaci, kdy byla příjemcem fyzická osoba, která zemřela.
39. S ohledem na vše výše uvedené proto nemohl zdejší soud žalobci přisvědčit v jeho přesvědčení stran nicotnosti, popř. nezákonnosti Napadeného rozhodnutí resp. Vyrozumění o převedení přeplatku.
40. Lze shrnout, že jakkoli žalovaný označoval daňový subjekt nejen prostřednictvím označení zahraniční osoby, ale i doplňujícím údajem stran organizační složky, jejímž prostřednictvím na území České republiky zahraniční osoba podniká, zdejší soud nepochyboval, že finanční orgány označily za daňový subjekt, popř. příjemce rozhodnutí toho, komu je rozhodnutím ukládána povinnost nebo přiznáváno právo, a to zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v souladu s § 101 odst. 3 a § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Uvedení doplňujícího údaje týkajícího se organizační složky v rámci označení daňového subjektu (příjemce rozhodnutí) nemohlo způsobit i s ohledem na shora rekapitulovaná judikatorní východiska nicotnost nebo nezákonnost aktů vydaných žalovaným v nyní posuzované věci.

41. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že správce daně nebyl věcně a místně příslušný k vydání Vyrozumění o převedení přeplatku. V této souvislosti žalobce odkázal na § 11 zákona o Finanční správě s tím, že dle jeho názoru je příslušným Finanční úřad pro hl. m. Prahu podle § 12 téhož zákona.
42. Městský soud v Praze podotýká, že podle § 11 odst. 1 zákona o Finanční správě platí, že *„Specializovaný finanční úřad je příslušným pro vybrané subjekty; tím není dotčena příslušnost u poplatků, jejichž předmětem je zpoplatnění úkonu. Podle § 11 odst. 2 písm. a) tohoto zákona pak platí, že „vybraným subjektem se pro účely tohoto zákona rozumí právnická osoba založená za účelem podnikání, která dosáhla obrátu více než 2 000 000 000 Kč“.*
43. Městský soud v Praze přitom ve své rozhodovací praxi v řízeních týkajících se žalobce opakovaně dovodil, že zahraniční osoba může spadat do okruhu osobní působnosti správce daně právě coby vybraný subjekt dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o Finanční správě, neboť toto ustanovení z okruhu osobní působnosti nikterak nevylučuje osoby, které nemají sídlo na území České republiky. Uvedené závěry byly vysloveny např. v již shora zmiňovaném rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2018, čj. 9 Af 41/2016 - 86, či ze dne 30. 1. 2017, čj. 3 Af 12/2015 - 106. Jak bylo uvedeno výše, kasační stížnost žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí přitom byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2018, čj. 9 Afs 69/2017 - 74.
44. Za situace, kdy žalobce nenamítá, že by zahraniční osoba podmínky výše obrátu a založení za účelem podnikání v rozhodné době nesplňovala, přičemž ani zdejší soud o jejich naplnění nemá pochybnosti, tedy předmětná námitka nemůže podle přesvědčení zdejšího soudu obstát. Na uvedeném závěru přitom ničeho nemůže změnit ani skutečnost, že zákon v témže ustanovení uvádí u subjektů jako investiční fond nebo banka výslovně i variantu těchto subjektů s přívlastkem „zahraniční“. Zatímco totiž v případě bank a investičních fondů závisí kritérium příslušnosti na prosté právní povaze subjektu, resp. předmětu jeho podnikání (banka, pojišťovna, investiční fond), pod písmenem a) uvedeného ustanovení zákonodárce zařadil do okruhu osobní působnosti zcela obecně jakoukoli podnikající právnickou osobu identifikovanou toliko prostřednictvím výše obrátu. Městský soud v Praze v tomto ohledu doplňuje, že Specializovaný finanční úřad je zaměřen právě na agendu specifických subjektů, s níž se pojí i vyšší náročnost výkonu správy daní. To se s ohledem na mezinárodní prvek nepochybně týká i zahraničních daňových subjektů. Výklad, který by ve svém důsledku znamenal, že správu daní velkých zahraničních daňových subjektů mají na starosti běžné finanční úřady (Finanční úřad pro hl. m. Prahu), by popíral účel zřízení Specializovaného finančního úřadu.
45. Soud pro úplnost odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v bodech 82 – 86 shora označeného rozsudku ze dne 12. 6. 2018, čj. 9 Afs 69/2017 - 74, kde Nejvyšší správní soud argumentaci Městského soudu v Praze přisvědčil.
46. Městský soud v Praze nevešel ani na námitky vznesené v rámci **třetího okruhu žalobních bodů**, jimiž žalobce poukazoval na to, že z Vyrozumění o převedení přeplatku ani z Napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda byla podepsána k tomu oprávněnými osobami.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

V této souvislosti žalobce odkazoval na organizační řád a strukturu Finanční správy ČR, a měl za to, že Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné či dokonce nicotné.

47. Městský soud v Praze v posuzovaném případě neshledal, že by u Napadeného rozhodnutí nebyly splněny náležitosti uvedené v § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu, podle něhož rozhodnutí obsahují podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka, resp. že by bylo obdobným nedostatkem zatíženo Vyrozumění o převedení přeplatku, u něhož lze rovněž trvat na dodržení uvedených náležitostí, jakkoli nejde o rozhodnutí správce daně.
48. Městský soud v Praze ze spisu zjistil, že Vyrozumění o převedení přeplatku obsahuje elektronický podpis J. J. s uvedením její funkce, přičemž oprávněnost podpisu vedoucí oddělení správy osobních daňových účtů I. vyplývá z čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 1. 2015, a čl. 3 písm. c) a čl. 26 písm. a) Podpisového řádu Specializovaného finančního úřadu a jeho územních pracovišť, účinného ke dni vydání vyrozumění. Dle naposledy uvedeného ustanovení je vedoucí oddělení správy osobních daňových účtů oprávněn podepsat (z pozice nadřízeného) mj. i veškeré dokumenty vyhotovované při výkonu jeho pravomoci zaměstnancem, který není vedoucím zaměstnancem. Podepisování Vyrozumění o převedení přeplatku tedy bylo zcela v kompetenci výše uvedeného pracovníka.
49. Shodně pak není důvodná ani obdobná námitka vznesená proti Napadenému rozhodnutí žalovaného, které podepsala Ing. M. P., ředitelka odboru správy platebních povinností, a to v souladu s čl. 24 odst. 1 písm. g) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 5. 2015, a čl. 22 odst. 1 písm. q) Podpisového řádu Specializovaného finančního úřadu a jeho územních pracovišť, účinného ke dni vydání Napadeného rozhodnutí, které ji toto oprávnění explicitně svěřovalo.
50. Soud proto nemohl z výše uvedených důvodů žalobci přisvědčit v jeho přesvědčení o nezákonnosti či dokonce nicotnosti Napadeného rozhodnutí. K obecnému poukazu žalobce na „nedoložení podmínek pro zastoupení“ lze toliko pro úplnost odkázat na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, čj. 10 As 1/2014 - 187, s tím, že žalobce žádná relevantní tvrzení o nezákonnosti podpisu v tomto směru neuvedl.
51. K procesnímu požadavku žalobce, nechť si soud vyžádá organizační dokumenty Finanční správy ČR, soud podotýká, že žalovaný v reakci na žalobní námitky soudu předložil i žalobcem označené organizační řády Finanční správy ČR. Pro meritorní posouzení soudem však byly rozhodné žalovaným předložené podpisové řády, z nichž v souladu s dříve uvedeným podpisové oprávnění pracovníků finančních orgánů jednoznačně vyplývalo. Soud přitom nepovažoval za nezbytné nařizovat ústní jednání toliko k provedení důkazu žalovaným předloženými podpisovými řády za situace, kdy bylo žalobci dne 11. 8. 2016 doručeno vyjádření žalovaného k podané žalobě ze dne 26. 7. 2016, které se na všechny výše uvedené podpisové řády odvolává. Žalobce tak měl možnost na tuto argumentaci žalovaného reagovat, přičemž se však svým podáním ze dne 15. 8. 2016 omezil toliko na vyjádření souhlasu s rozhodnutím ve věci bez jednání (srov. závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v bodech 96 – 97 rozsudku ze dne 12. 6. 2018, čj. 9 Afs 69/2017 - 74).
52. Důvodnou soud neshledal ani žalobní argumentaci pod **čtvrtým žalobním bodem**, kde žalobce poukazoval na to, že žalovaný nezákonně posoudil část námitek proti Vyrozumění

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

o převedení přeplatku jako podnět k prohlášení nicotnosti a s odkazem na § 105 odst. 1 daňového řádu podnět postoupil Odvolacímu finančnímu ředitelství, které Vyrozuměním o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti daný podnět odložilo. Žalovaný byl podle žalobce o celé námitce povinen rozhodnout sám a nikoli část námítky postupovat jako podnět k prohlášení nicotnosti nadřízenému orgánu. Uvedeným postupem žalovaný porušil zásadu zákonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 159 daňového řádu, podle kterého je povinen o námitce rozhodnout ten správce daně, který předmětný úkon při placení daně provedl.

53. Soud především s odkazem na shora uvedené závěry k prvnímu okruhu žalobních bodů zdůrazňuje, že žalobce nemohl být postupem žalovaného nikterak zkrácen na svých právech způsobem, který by měl za následek nezákonnost Napadeného rozhodnutí.
54. Jakkoli lze v obecné rovině žalobci přisvědčit, že Vyrozumění o převedení přeplatku není rozhodnutím správce daně a žalovaný tak nebyl v daném případě (na rozdíl od jiných případů posuzovaných zdejší soudem – viz obdobné námitky stran námitek proti exekucním případům vypořádané zdejší soudem např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, čj. 3 Af 35/2015 - 45) povinen předložit tuto část námitek jako podnět k prohlášení nicotnosti nadřízenému správci daně, nelze přehlédnout, že žalobce nebyl postupem žalovaného ve svém důsledku nijak negativně dotčen ve své právní sféře.
55. Předně je nutno konstatovat, že část námitek poukazující na vady, které měly dle žalobce zakládat nicotnost Vyrozumění o převedení přeplatku, nezůstala nevypořádána, ale právě naopak byla důsledně posouzena nadřízeným orgánem žalovaného, který tyto námitky neshledal z důvodů podrobně popsanych ve Vyrozumění o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti přílehlavými. Dále platí, že takto nadřízeným orgánem specifikované důvody plně odpovídají závěrům vysloveným zdejší soudem k obsahově totožným námitkám vzneseným žalobcem pod prvním okruhem žalobních bodů. Současně pak soud nepřehlédl, že žalobce nebyl postupem žalovaného připraven ani o možnost soudního přezkumu Vyrozumění o převedení přeplatku, který by byl vyloučen ve vztahu k Vyrozumění o odložení podnětu k prohlášení nicotnosti, a své námitky tak nyní znovu uplatňoval v řízení před soudem, jakkoli v tom nebyl z výše podrobně popsanych důvodů úspěšný. Konečně pak podle soudu zkrácení na právech vylučuje také skutečnost, že předmětná část námitek byla vypořádána nadřízeným orgánem, tedy orgánem odlišným od žalovaného, resp. orgánem odlišným od orgánu, který Vyrozumění o převedení přeplatku vydal. Tento postup tak byl spíše ve prospěch žalobce, neboť přezkoumání věci jiným orgánem, než tím, který zpochybňovaný úkon učinil, je ve své podstatě kvalifikovanější formou přezkumu, neboť je zde vyšší pravděpodobnost nestranného posouzení věci.
56. Ze všech právě uvedených důvodů tak nemohl být žalobce postupem žalovaného zkrácen na svých právech takovým způsobem, který by měl za následek nezákonnost Napadeného rozhodnutí.
57. K námitkám, jimiž žalobce pod **pátým okruhem žalobních bodů** poukazoval na způsob vypořádání jeho námítky proti Vyrozumění o převedení přeplatku v části týkající se povinnosti žalovaného přistoupit (v rámci zásady šetření práv daňového subjektu) k posečkání daně či jejímu rozložení do splátek, přičemž doplnil, že vedení insolvenčního řízení samo o sobě dostatečně prokazuje, v jakém stavu se momentálně podnikání žalobce nachází, soud podotýká, že žalobce v této pasáži žaloby nevznáší konkrétní žalobní

námítky proti konkrétním závěrům vysloveným žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí

58. Žalobce při formulaci těchto námitek toliko v obecné rovině poukázal na to, že Rozhodnutí o nepovolení posečků považuje za nezákonné. Nikterak se přitom nevypořádal se závěry žalovaného vyslovenými v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalobce těmito námitkami nenapadl ani nikterak nezpochybnil žádné z východisek žalovaného.
59. Zdejší soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
60. Za situace, kdy žalobce v rámci těchto námitek neuvedl žádné konkrétní skutečnosti poukazující na nezákonnost postupu žalovaného při vydání Napadeného rozhodnutí, nezbylo zdejšímu soudu než v obdobně obecné rovině konstatovat, že z uvedených důvodů není Napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro niž by je bylo třeba zrušit. Soud shledal případnou argumentaci žalovaného, že o žádosti o posečků DPH již bylo vedeno řízení a bylo o ní rozhodnuto. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rovněž popsal průběh tohoto řízení a důvody zamítavého rozhodnutí. Takové vypořádání námítky považuje soud za zcela dostatečné. Navíc, jak žalobce sám uvádí v žalobě, proti Rozhodnutí o nepovolení posečků podal žalobce odvolání a posléze žalobu k Městskému soudu v Praze. Pro předmětné řízení byla proto tato otázka irelevantní.
61. Nedůvodnými shledal soud konečně i námítky vznesené pod **šestým žalobním bodem**, kterým žalobce poukazoval na to, že žalovaný nevyhověl námitkám brojícím proti nedostatečnému odůvodnění Vyrozumění o převedení přeplatku. Žalobce namítal, že s ohledem na zásady vyjádřené v § 6 odst. 2 a 4 daňového řádu je zcela legitimním požadavek, aby byl přesně obeznámen s tím, na jaký nedoplatek jsou jeho finanční prostředky převáděny. Měl přitom za to, že žalovaným v Napadeném rozhodnutí uvedený rozpis nedoplatku měl být obsažen již ve Vyrozumění o převedení přeplatku.
62. Soud přisvědčuje žalovanému, že Vyrozumění o převedení přeplatku není z důvodů předestřených žalobcem zatíženo vadou nezákonnosti. Z vyrozumění je zjevné, na jaký druh daně je přeplatek převáděn. Žalovaný tedy ve vyrozumění specifikoval osobní daňový účet, z něhož se přeplatek převádí, i osobní daňový účet, na němž je evidován přeplatkem hrazený nedoplatek, přičemž specifikoval i jeho celkovou výši. Z ustanovení § 154 odst. 5 daňového řádu přitom žádné jiné náležitosti vyrozumění dovodit podle soudu nelze. Žalovaný pak v návaznosti na námitku proti vyrozumění o převedení přeplatku v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl rovněž podrobnější rozbor výše nedoplatku evidovaného na osobním daňovém účtu. Soud nepřehlédl, že ani žalobce ostatně v podané žalobě netvrdí, že by mu snad nebylo dostatečně zřejmé, na úhradu kterého nedoplatku byl přeplatek převeden. Soud v této souvislosti pro úplnost poukazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 9. 2009, čj. 2 Afs 81/2009 - 110, které lze pro jejich relevanci aplikovat i v nyní posuzované věci, z nichž se podává, že uvedení celkové částky nedoplatku je třeba z pohledu zajištění práv daňového subjektu v daném kontextu považovat za zcela dostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

63. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu